

מר טוד מילא דלי גדול במי המעיין
וסחב אותו לחדר המיטות.
טומי ברוק נחר בכבדות.
מר טוד שם את הדלי ליד המיטה,
לקח את קצה החבל, חשב רגע והביט
שוב על טומי ברוק. הנחירות היו
חזקות אבל הגיחוך לא היה כל כך
בולט.

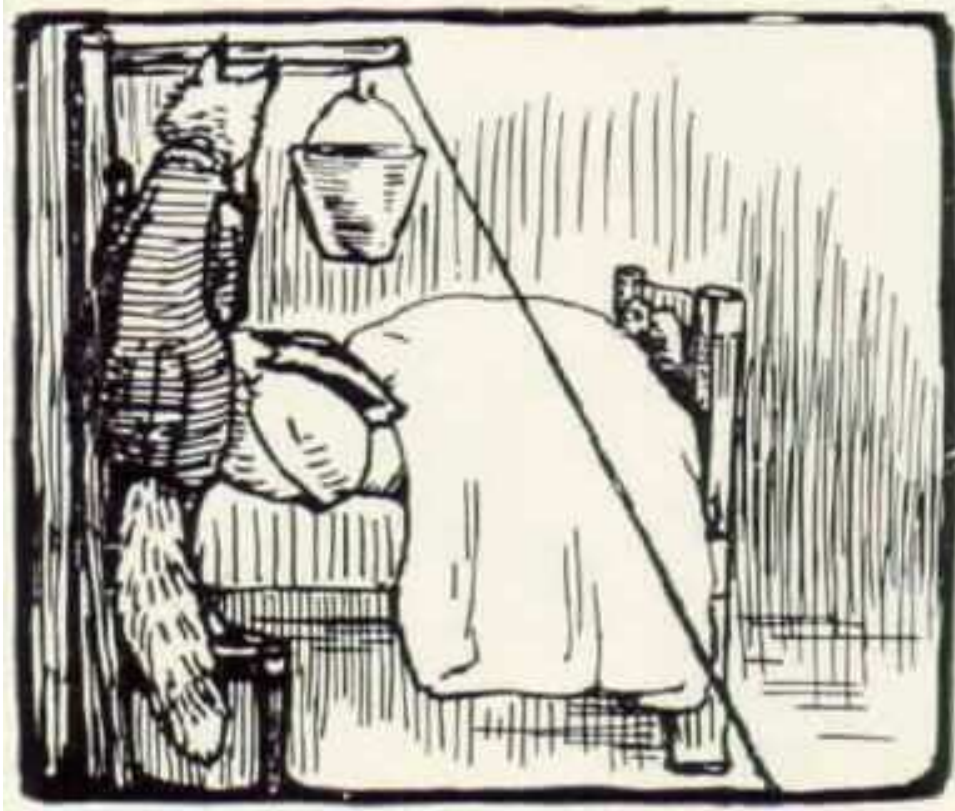
מר טוד טיפס על כסא סמוך לראש
המיטה. הרגליים שלו היו בקירבה
מסוכנת לשיניו של טומי ברוק.
הוא שם את קצה החבל עם הוו על
קורה מעל ראש המיטה.

הוא הביט על טומי ברוק מלמעלה.
הייתה זה באמת שינה חזקה! נראה
שכלום לא יכול להעיר אותו, אפילו לא
הוא המתנדנד מעליו.
מר טוד ירד שוב מהכסא כדי לעלות
עם דלי המים. הוא רצה לתלות אותו
על הו, כדי לעשות לטומי ברוק
מקלחת על ידי משיכת החבל מחוץ
לחלון.

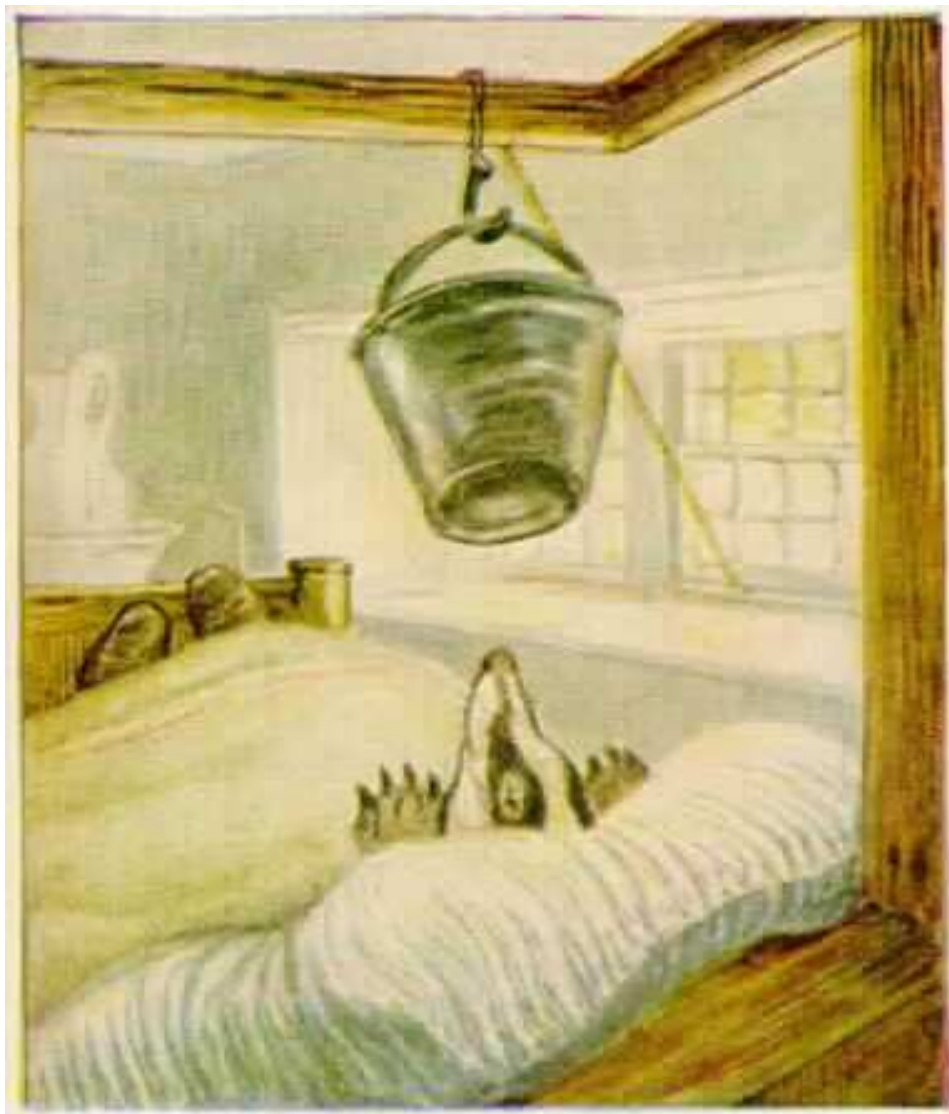

אך כוחותיו לא עמדו לו. הוא לא היה מסוגל להרים את הדלי הכבד עד הוו, ובנסותו לעשות זאת כמעט ונפל. נחירות של טומי ברוק נעשו עוד יותר חזקות. אחת מרגליו רעדה בהתרגשות תחת השמיכה, אך עדיין הוא ישן חזק.

מר טוד ירד מהכיסא. אחרי מחשבה
נוספת הוא שפך את המים לתוך כיור
ולקנקן. את הדלי הריק יכול היה
עכשיו לתלות מעל ראשו של טומי
ברוק.

באמת, קשה לתאר כמה חזק זה ישן!
מר טוד ירד ועלה על הכסא. עכשיו
מילא את המים לקנקן חלב ובעזרתו
התחיל למלא את הדלי. הדלי התמלא
והתנודד כמו מטולטלת.
מדי פעם נפלה טיפה מהדלי, אך טומי
ברוק עדיין נחר ולא זז, מלבד לעין
אחת.

**בסוף הושלמו ההכנות של מר טוד.
הדלי היה מלא מים, החבל נמתח מעל
המיטה ועבר דרך החלון עד העץ
בחוץ.**

**"זה יעשה אי-סדר גדול בחדרי אבל
הרי לא אוכל לישון שוב במיטה זו
אלא אחרי מן שטיפה יסודית כזו"
חשב מר טוד.**

הוא זרק מבט אחרון על הגירית ועזב את החדר. הוא יצא מהבית וסגר את הדלת. הארנבים שמעו את צעדיו מעל ראשיהם.

מר טוד רץ מאחורי הבית כדי לשחרר את החבל ולשפוך דלי מים על טומי ברוק.

"זה יעורר אותו בצורה לא נעימה" חשב.

ברגע שמר טוד יצא מהחדר טומי
ברוק קם במהירות, גלגל חלוק של מר
טוד ושם אותו במקום עצמו במיטה
תחת הדלי מלא מים, וגם הוא יצא
מהחדר. הוא גיחך בפה מלא, נכנס
למטבח, הדליק אש ושם מים
לרתיחה. באותו רגע כבר לא חשב על
הארנבונים.

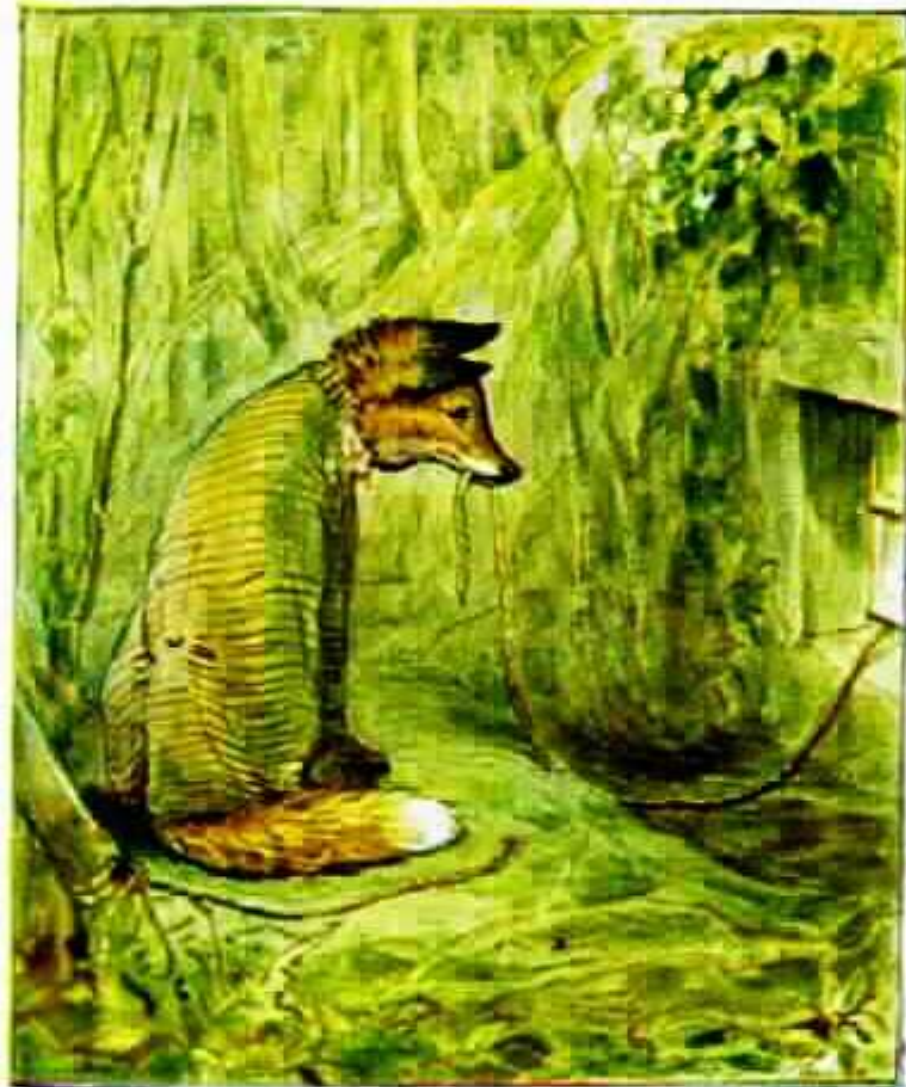

כשמר טוד הגיע לעץ התברר לו
שהדלי המלא מתח את החבל כל כך
חזק שלא ניתן היה לשחרר את
הקשר. הוא התחיל ללעוס אותו
בשיניו. כך הוא לעס ולעס כמעט
עשרים דקות. בסוף החבל נקרע
בטלטה כזו שכמעת עקרה את שיניו,
ודחפה אותו לאחור.

הוא שמע רעש גדול בבית, מים
נשפכים ודלי מתגלגל על הרצפה.
אך לא צעקות. מר טוד הופתע. הוא
ישב בשקט והקשיב. אחר כל הציץ
דרך החלון. המים נטפו מהמיטה
והדלי שכב בפינה.

באמצע המיטה מונח היה משהו רטוב
ושטוח, עם שקע עמוק במקום בו נפל
הדלי (כאילו באמצע הבטן). הראש
היה מכוסה בשמיכה רטובה ונחירות
לא נשמעו יותר!
כלום לא זז ולא נשמע כל קול פרט
למים שטפטפו מהמזרון.

**מר טוד עמד כך אולי חצי שעה, עיניו
נוצצו.**

**ואז קפץ בשמחה, ואפילו העז לדפוק
על החלון, והחבילה שעל המיטה לא
זזה.**

**כן, לא היה לו כל ספק. זה יצא אפילו
טוב יותר מאשר תכנן. הדלי הכה את
טומי ברוק בראש והרג אותו!**

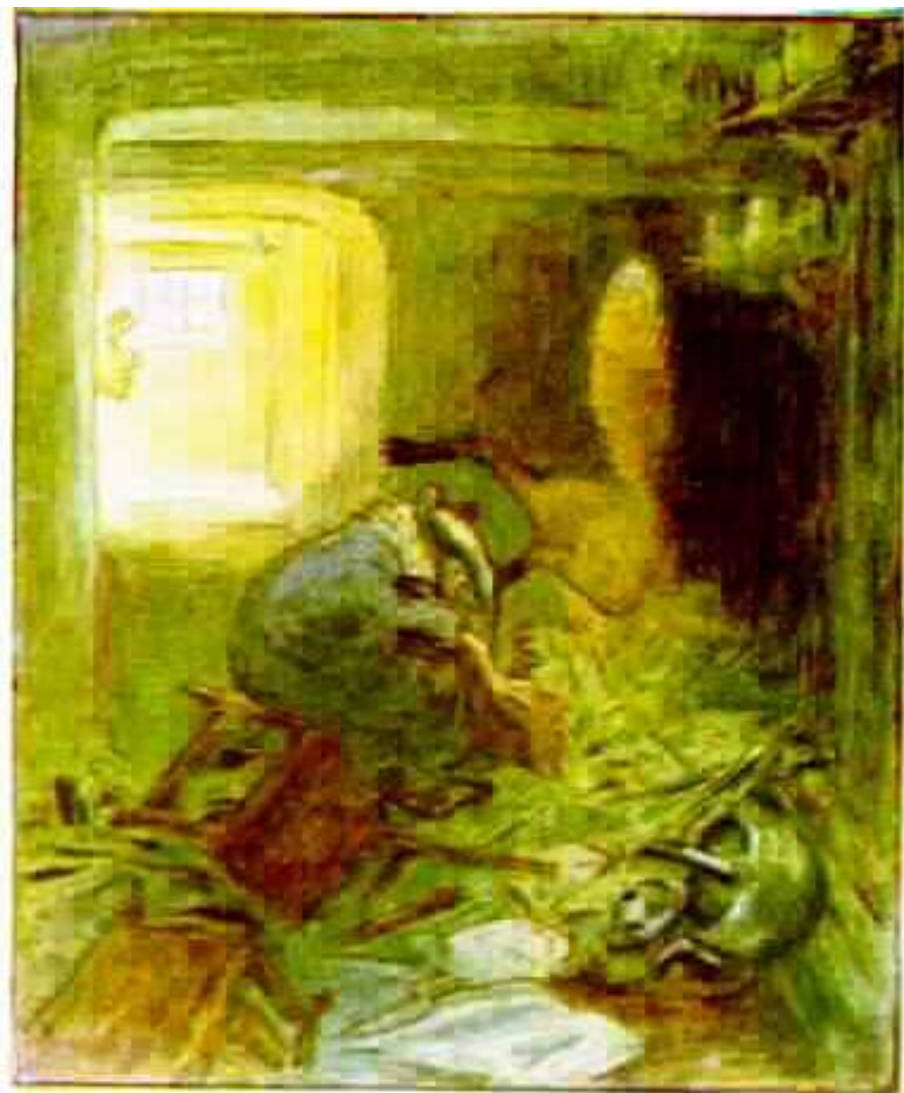
**"אקבור את היצור המגעיל בחור
שהוא בעצמו חפר. אוציא עכשיו את
כלי המיטה שלי ואייבש אותם בשמש.
אכבס את מפת השולחן ואפרוס אותה
על הדשא לאוורור. את השמיכה
אתלה ברוח והמיטה צריכה חיטוי
יסודי."**

**"אשיג סבון וכלי ניקוי וחומרי חיטוי
והכל כדי להשתחרר מהריח. אולי
אפילו אשטוף את הכל בתמיסת
גופרית."**

**הוא רץ לדלת הבית כדי לקחת עת
חפירה מהמטבח.**

**"קודם ארחיב את הבור, אחר כך
אמשוך את הגופה בשמיכה.."
הוא פתח את הדלת..
טומי ברוק ישב ליד שולחן המטבח
של מר טוד, מזג תה מקנקן של מר
טוד לתוך הספל של מק טוד.
הוא היה יבש לגמרי וגיחך ואז שפך
את ספל מים רותחים ישר לפניו של
מר טוד.**

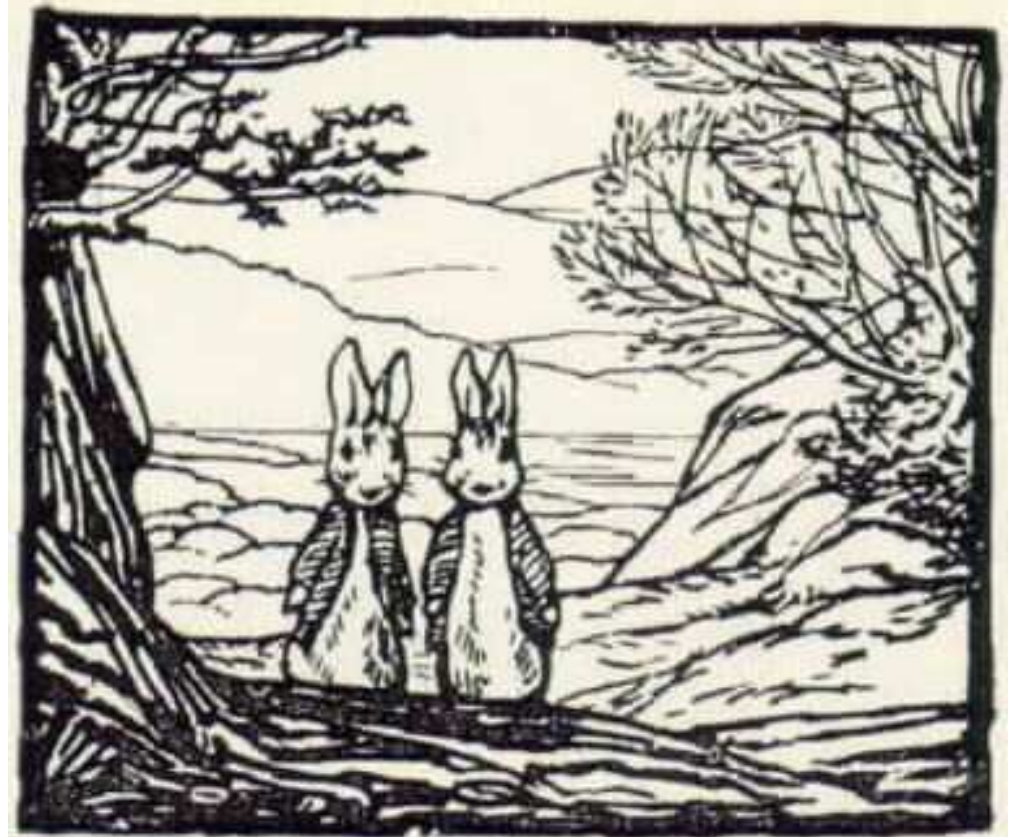

**מר טוד קפץ על טומי ברוק וטומי
ברוק נאבק עם מר טוד כשהכלים
השבורים מתפזרים מסביב, ומלחמה
איומה התחוללה במטבח.
לארנבים שמתחת לרצפה נשמע
כאילו הכל יתמוטט מיד.
הם יצאו מהמנהרה והסתתרו בין
הסלעים ושיחים.
הרעש בבית היה איום. הארנבונים
התעוררו ורעדו מפחד. מזלם היה
שהיו סגורים בפנים.
הכל התהפך, מלבד השולחן. והכל
נשבר מלבד התנור. כלי חרסינה
נשברו לחתיכות קטנות.**

הכיסאות נשברו, והחלון, והשעון נפל
ברעש גדול. בכל מקום נראו קווצות
של שפם של מר טוד.
הצנצנת נפלה מאדן החלון, וכל
הקופסאות מהמזווה. טומי ברוק
הכניס את רגלו לצנצנת ריבה, והמים
הרותחים נשפכו על זנבו של מר טוד.
כשהקנקן נשפך ידו של טומי ברוק
הייתה על העליונה והוא גלגל את מר
טוד מהדלת כמו בול עץ.
המאבק נמשך גם בחוץ והם התגלגלו
במדרון ולמטה מהגבעה, כשהם
נתקעים בסלעים. נכון שמעולם מר
טוד וטומי ברוק לא אהבו זה את זה.

כשרק נעלמו השניים פטר ובנימין
יצאו מבין הסלעים.
"רוץ עכשיו, בנימין! רוץ וקח אותם
ואני אשמור על הדלת!"
אבל בנימין פחד: "אוי, הם חוזרים!"
"לא, כלל לא רואים אותם."
"אבל חוזרים!"
"תשמע את הקללות! אני חושב שהם
נפלו לתוך המחצבה."
בנימין עדיין היסס ופטר דחק בו.

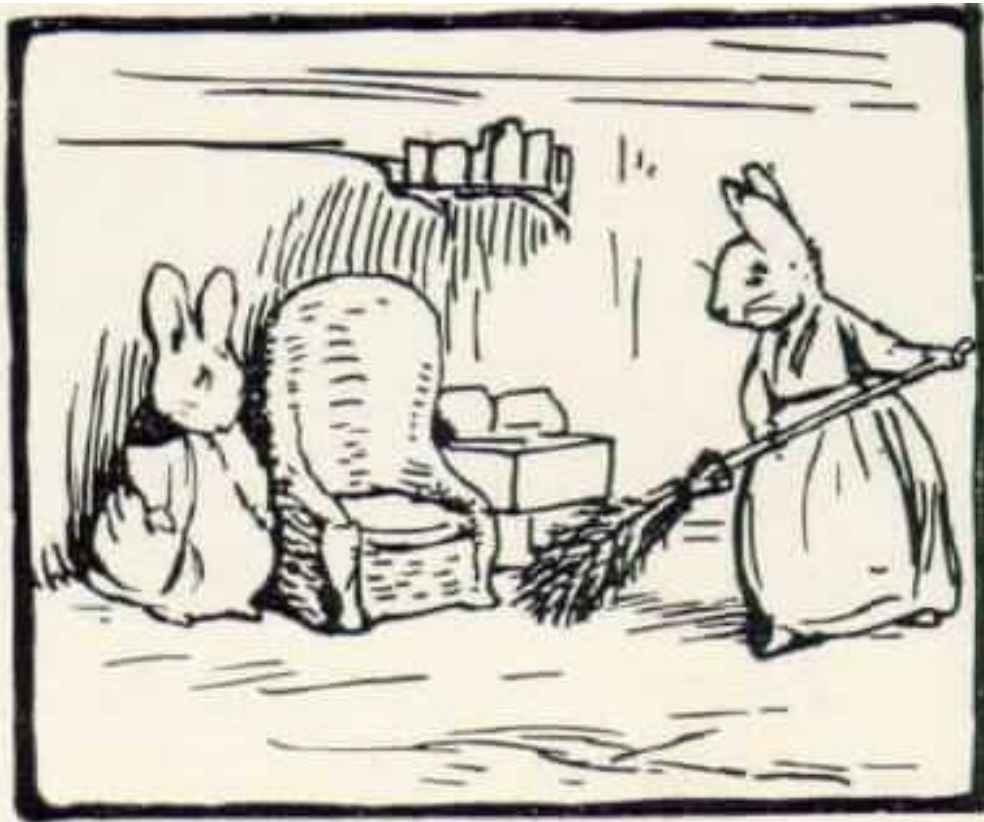

**"תעשה זאת מהר. זה בסדר, בן-דוד
בנימין. סגור את דלת התנור כדי
שהוא לא ירגיש שהם אינם."
באמת דברים מענינים התרחשו
במטבח של מר טוד.**

אך בבית, במאורת הארנבות הדברים
לא התנהלו בשקט.
אחרי ריב של ארוחת ערב פלופסי ומר
קפוץ הזקן עברו ליל שימורים ורבו
שוב בבוקר. מר קפוץ הזקן לא יכול
היה יותר להכחיש שהזמין אורח
למאורת הארנבות אך לא רצה לענות
על שאלות וטענות של פלופסי. היום
עבר בעצבנות רבה.

מר קפוץ הזקן הסתתר בפינת הבית
אחרי הכסא. פלופסי זרקה את
המקטרת והטבק שלו. היא ניקתה את
הבית ביסודיות, כדי להרגיע את
העצבים. כשגמרה, מר קפוץ הזקן
המתין לראות מה היא תעשה הלאה.

**בנימין קפוץ התקדם בעצבנות דרך
ענן אבק במטבחו של מר טוד. הוא
פתח את התנור, משש בפנים ומצא
משהו רך, חמים ומתנועע. הוא הוציא
זאת בזהירות וחזר אל פטר.
"מצאתי אותם! בוא נסתלק. או אולי
נסתתר?"
פטר זקף את אוזניו. הדי מאבק עדיין
נשמעו מרחוק.
כמה דקות אחרי כן שני הארנבים
חסרי נשימה רצו במורד הגבע כשהם
חצי גוררים חצי סוחבים את השק
ביניהם. הם הגיעו בשלום הביתה
ונכנסו למאורה.**

כאשר פטר ובנימין חזרו עם הצעירים
מר קפוץ הזקן נשם לרווחה ואת
שמחתה של פלופסי קשה לתאר.
הארנבונים היו קצת משופשפים
ורעבים מאוד, אבל אחרי שאכלו
נרדמו מהר במיטה.
מר קפוץ הזקן קיבל מקטרת חדשה
וטבק. כבודו אמנם קצת נפגע אך הוא
לקח אותם.

בסופו של דבר סלחו לו, וכולם
התיישבו לארוחה.
אחר כך פטר ובנימין סיפרו מה ואיך
קרה. הם לא יכלו לספר כיצד נגמר
המאבק בין מר טוד וטומי ברוק, כי לא
המתינו כדי לראות זאת.

סוף